

отколкото да лъжѣ и да станѣ крадецъ. — Ты си лудъ, му рѣче жената, никой нема да знае, че си направилъ туй. — Богъ ще го знае, Господжо, отговори Злоческо; Той види сичко що работимъ и наказва лъжцытъ, и онѣзи, що крадѣтъ.“ Като чу Господарката тѣзи думы, хвърли ся възъ него, заши му нѣколко плѣсеницы и му оскуба косѣтъ; Злоческо плачеше, а господарѣтъ като го чу, попыта женѣтъ си защо го біеше, „Много лакомъ, думаше тя, озаранъ го видѣхъ, че ядеше отъ едно гърне сметанѣтъ (каймака) на млѣкото, което щехъ да отнесѣ на пазаръ. — Тубре! колко је лошо нѣщо лакомството,“ рѣче селянинѣтъ, и веднѣга выкна единъ приставъ, и му порѣча да пошиба Злоческа, горкото дѣте напраздно казваше, че не бѣше яло смѣтанѣтъ, тѣ повече вѣрвахъ стопанѣтъ, отколкото него. Послѣ туй, той излѣзе на полето съ овцытъ си, а Господарката му каза: „Е, добръ ще ли ми дадете сега едни овцѣ? — Много ще сторите злѣ, рѣче Злоческо, правете сичко що можете противо ми, но неще да мя одѣлжите да лъжѣ. Туй лошо създаніе, за да си отмъсти одѣлжи сичкытъ другы слугы да правѣтъ зло на Злоческа. Той стоеше день нощъ на полето, а тѣ вмѣсто да му прашаше да яде както на другытъ слугы клѣветеше него за секо сторено въ кѣщѣтъ зло. Той прѣсѣде една година при този Господаръ и колкото че спѣше той на земъ, и го хранехъ толко злѣ, той стана толко силенъ, щото можеше да ся мысли, че је на петнаесетъ годинъ, макаръ че бѣше на тринаесетъ; между туй бѣше постаналъ толко тѣрпѣливъ, щото ся несърдеше вече и когато го за право Бога пеувахъ. Единъ день като бѣше отишелъ въ града, чу да ся разговарятъ, че единъ ближенъ царъ ималъ